

Bondekonen og det orientalske islæt.

Anna vrider sin hjerne over en kop dampende varm kaffe. Hun tænker som en hest. Hun tænker hest, hest, der var noget i drømmen med en hest, en dreng, men det er langt væk. Hun ærgrer sig igen over ikke at være på forkant og bruge papir og blyant når drømme banker på sådan midt om natten. Men man er bare så træt lige i det samme øjeblikke man vågner, og man skal på toilet og ud af den varme seng. Er man først kommet på højkant siddende på sengekanten, er drømmen allerede svundet ind til få små utydelige glimt eller afrevne brudstykker, og er man tilbage i sengen igen, har drømmen fuldstændig hyllet sig ind i mørke. Og til andre tider ligger og vender og drejer man sig og kan ikke falde i søvn, man er lysvågen men drømmeløs.

”Næste morgen vågner drengen rystende af kulde. Det første han ser, da han slår øjnene op, er hestens mule. Der drypper lidt savl ned på hans ben. Han smiler, er hurtigt på benene og klapper kærligt det store dyr. Men han ved stadig ikke hvorfor han er havnet i denne situation. Hans hjerne kan stadig ikke huske. Vil den mon nogensinde begynde at huske. Er alt tabt, og hvad er det, der er tabt. Han har af alt mest lyst til at stille sig op og skriges af fuld styrke i lang tid, og så håbe, at alt vender tilbage til ham igen – hans hukommelse – hans jeg, hans liv. Måske er det hele slet ikke som han oplever det lige nu, måske er det synsbedrag, måske er han en gammel forkalket mand, der tror han er barn igen, savner sine for længst afdøde forældre, sine dyr, sit liv. Det er ikke til at holde ud det her. Han kan ikke være i det her, i denne krop, i denne elendighed og ikke vide hvad der op og ned. Han kan måske tænke eller fornemme lidt, men der er sort nat foran og bagved hver tanke. En hjerne bestående af store sorte huller rundt om små grønne pletter. Hjertets konstante bankelyde er hvad han har at holde sig til.

Nu kan han da slet ikke tænke en tanke længere. En hjælpeløs jamren er hvad det bliver til. Han vender sig opgivende mod horisonten. Ikke andet end ørkensand at se og dog. Han spærrer øjnene op så meget han kan, holder hånden op som skygge for bedre af kunne tyde hvad han ser. Han får øje på to ensomme sjakaler midt i ørkenlandskabet, men også noget andet.

I den fjerne horisont skimtes omridset af en by med mange huse og en slags tårne, eller er det også et synsbedrag. Ord, billeder, følelser, det værker i hans lille krop og endnu mere i hans forvirrede hoved. Han bliver afbrudt af at hesten tripper hvileløs omkring. Drengen forsyner sig med nogle flere oliven, forsøger at berolige hesten, men den vil videre fornemmer han. Han tager fat i manken og i næste sekund er han oppe på hesten igen. I et splitsekund er de ude i den stegende og ubarmhjertige ørken-sol. Hvis man ikke er trist til mode, bliver man det da over al den trøstesløse ørkensand, men byens silhuetter nærmer sig med små skridt.

Inden drengen ved af det, har de nået byens markedsplads. Han kender ikke byen eller dens folk og slet ikke deres sprog. Der er travlhed i markeds-boderne. Det er ikke det, der ikke faldbydes her. Det dufter dejligt af alverdens ting og sager. Folk tager sig tid til at handle om varens pris kan han se. Her er også et sted hvor dyr skifter hænder. Hunde, geder, fugle, slanger, krybdyr, kameler og heste. Mon de spiser nogle af disse dyr. Hestehandlere kigger nysgerrigt på ham og hans følgesvend. De må også være et syn for guderne. En flot stor sølvfarvet sprinterhest uden den mindste fejl, og

så ham selv, forpjusket hår fyldt med sand, iturevet bluse og afrevne bukser, hvor den oprindelige farve er ret tvivlsom, barfodet og ret snavset at se på.

Drengens mave er næsten ved at slå knuder ved synet af al den lækre mad fra boderne. Han har jo ikke spist, ja hvor længe, i en, to, eller flere dage, undtagen nogle oliven. Jo oliven, det mente han da at kunne huske. Bukselommen er tom. Han har ikke en klink på lommen, så han kan ikke købe noget at putte i maven. Desto mere smerter alverdens dufte fra de spiselige ting i hans næsebor.

Flere af de dristige hestehandlere bliver nu opmærksomme på dem. De faldbyder alverdens ting og gør fagter, der måske betyder at de gerne vil bytte sig til hans hest.

Hans hest, det er jo mere end en løgn at kalde den det. Hvis de vidste, ville de måske tro han havde stjålet den, så ville de hugge hans fingre af. Det gør man med tyveknægte. Han blev rædselsslagen ved tanken. Og desuden kunne han da ikke bytte hesten for mad og drikke. Den havde reddet hans liv, værnet ham mod nattens farer og helt frivilligt endda.

Men disse fremmede kunne spotte hans sultne øjne og de blev ved med at prise deres fortræffelige varer og veje dem op mod hesten som man gør i en byttehandel. Bare ikke med ham. Han vidste ikke hvordan man gjorde, vidste ikke at afslå, at sætte sig i respekt, at sno sig ud af en ubehagelig eller uoverskuelig situation. Enhver kontakt de fremmede prøvede at få til ham oplevede han som et overgreb på hans ubehjælpssomme person. Han blev mere og mere panikslagen. Den her situation kunne han heller ikke holde ud at være i. Og væk kunne han heller ikke komme. Igen dyb afmagt. Alene uden hjælp, fanget i en fremmed, påtrængende og støjende menneskevrimmel med en fremmed hest som eneste forbundsfælle. Det eneste lyspunkt var, at den tilsyneladende ikke var ham fjendtlig sindet, som resten af verden."